

naar jeg ikke ligefrem vilde være kærtig mod dem. I dette Brev henholdt den høitærede Minister sig imidlertid til de tidligere Udfællelser med Hensyn til Garantispørgsmaalet, og vi kunde altså ikke forstaa Andet, end at han sigtede til Besværelsen af 17de Marts, men Heftefoden kom dog frem, idet der her for første Gang tales om „Rektegarantiens ved Lovens Begrænsede Omfang“, og mi begynder det ligesom at ane mig, at der er noget Galt paa Færd, men jeg forstod det imidlertid endnu ikke. Den næste Dag reiste den høitærede Minister og blev borte i længere Tid, og under hans Fraværelse fungerede en anden Minister. Jeg henvendte mig personlig til ham for at forelægge ham den Plan, som i Anledning af dette Jernbaneanlæg blev udarbejdet til Kæsttellets Bebyggelse; thi dette var ogsaa med i Planen, at hele Kæsttellets Terræn skulde indtages til nye Gadeanlæg og til en Jernbanegaard. Ved denne Leilighed faldt der en spøgende Uttring af den fungerende Minister, for hvilken jeg, da jeg senere her forstod dens Betydning, maatte agte ham særdeles meget. Han sagde nemlig: „Hør De her, at Davy skal tjøbes? Det var muligt et Nygte, som han ikke selv troede paa — jeg troede i hvert Fald ikke paa det — men Forelæringen lod ikke længe vente paa sig. Der kom nemlig for Tid efter i Begyndelsen af Juli Maaned en Indbydelse til os til et Møde med en privat Mand her i Byen. Vi kom op til ham, og det Første, han forelægger os, er et Brev for, at det var ganske rigtigt, at Hr. Davy skulde tjøbes.“ Det var en Dulle magt fra Davy, men en betinget Suldmagt for denne private Mand, til at gjøre os et Tilbud. Det Første, jeg gjorde — det tilstaar jeg oprigtig — var at undersøge Underkristen, thi Hr. Davy havde fort fortinden givet os sit Ord og Haandslag paa, at han ikke af Noogensomhelst vilde lade sig drage bort fra vort Forehavende; ja, dette var ikke alene betrefset ved Haandslag, men det var ogsaa ført til bogs i den Protokol, hvori vore Forhandlinger optegnedes. Vi havde for Dvigt givet gjenfaldig Forpligtelse om, at Ingen af os maatte lade sig drage bort fra Sagen. Jeg vidiede,

det tilstaar jeg, og min Titul søgte jeg læst ved at tilkalde Davys Suldmagtig, som tilfældig var i Nærheden. Jeg spurgte ham, om dette var hans Principals Underkrist, og jeg maatte sige til hans Brev, at Daareine stode ham i Dinene, da han maatte tilstaa, at dette var Tilfældet. Min første Følelse var Harm og Uvrigelse. Jeg saae mig altså dog skuffet. Maalet for, om jeg saa tør sige, et helt Bids og en stundom morsommelig Stræben — thi mine Herrer, jeg har ogsaa maattet kæmpe mig frem — det smukke Foretagende og den dertil knyttede Bidsomhed, som jeg i det Grib attraaede, fordi den passede for mig, og egnede sig for mig, Alt skulde dog kun være et Blændværk. — De ville, mine Herrer, kunne forstaa, at jeg i min Uvrigelse viste den Mand, der kom med dette Tilbud, endogsaa meget stærkt tilbage, og han kom aldrig til at meddele mig, hvor meget han vilde give. Saa vidt kom han ikke, thi, som sagt, jeg viste hans Tilbud tilbage af Harm over, at Sagen var forstyrret, og hermed tror jeg fuldstændig at have besvaret den Inspiration, der er fremkommen mod os, om at vi paa en Tid, da Uffindelsessummen var mindre, ikke skandt at burde modtage en saadan, men derimod ikke betænkte os paa at modtage den, da den blev større. Forinden jeg gaar videre, maa jeg tillade mig at omtale en Opføde, som omtrent samtidig fandt Sted i Jambotro, navnlig med Hensyn til en Udfælelse, som jeg der har be- tjent mig af, og som jeg veed er bleven tillagt en vis Vægt. Jeg var bleven anmodet om at møde i denne Kro for at forhandle med en Komité i Holbæk Amt angaaende en Understøttelse for Sagen fra Beboernes Side. Da jeg kom derid, opleste jeg de oftomtalte 4 Spørgsmaal, som den høitærede Minister havde besvaret, og efter at dette var færd, erklærede Formanden for Komiteen, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at Ministeriets Besværelse maatte forstås derhen, at den omhyrte Garant virkelig var os lovet, og at Konces- sionen i sit Tid vilde kunne erholdes. Herom vare vi fuldstændig enige. Formanden spurgte mig dernæst, om det var sandt, at vi tænkte paa at afhænde Koncesjonen til det skandiske Jernbaneselskab, hvortil jeg svarede, at der